

Krehká SVÄTYŇA

„Som pripravená nechať sa pohltiť
sériou Sparrow Falls!“

– **ELSIE SILVER**,
New York Times bestsellerová autorka

USA TODAY BESTSELLEROVÁ AUTORKA
**CATHERINE
COWLES**

metafora®

Krehká
SVÄTYŇA

CATHERINE
COWLES

CATHERINE COWLES

Krehká svätýňa

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 406. publikáciu.

Z anglického originálu *Fragile Sanctuary*, vydaného vydavateľstvom The PageSmith LLC.
v roku 2023, do slovenčiny preložila Františka Rohaľová.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 368
Tlač Finidr, s.r.o.

Copyright © 2024. FRAGILE SANCTUARY by Catherine Cowles
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Františka Rohaľová, 2025
Cover Design © Hang Le
The moral rights of the author have been asserted.

Táto kniha je fiktívnym dielom. Všetky odkazy na skutočné udalosti, skutočných ľudí a miesta sú použité fiktívne. Ostatné mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so živými alebo mŕtvymi osobami, skutočnými udalosťami, organizáciami alebo miestami je čisto náhodná.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-279-6 (ePub)
ISBN 978-80-8305-278-9 (pdf)
ISBN 978-80-8305-277-2 (print)

Pre všetkých, ktorí kráčajú cestou smútku.

Táto cesta sa kľukatí a mení, no nikdy sa neskončí. Nezabúdajte však, že na nej nie ste sami. Spomienku na tých, ktorých ste stratili, nosíte so sebou, kamkoľvek idete. A uvidíte svet vo všetkých jeho farbách, lebo ste hlboko milovali.

Prológ

Rhodes

MINULOSŤ, VEK: TRINÁSŤ ROKOV

„Aké to bolo?“ šepne Fallon, keď sa vezieme v SUV poskakujúcom „Ana štrkovej ceste. Znie to takmer úctivo, akoby hovorila o Bohu alebo o nejakom významnom umeleckom diele zavesenom v múzeu.

O tom však reč rozhodne nebola.

Nedokážem sa zbaviť toho širokáskeho, prihlúpleho úsmevu, zatiaľ čo nás Fallonina mama vezie tmavou nocou a občas nazrie do spätného zrkadla, ako to robia všetky mamy. V žalúdku mám taký pocit, akoby som bola na jednej z tých atrakcií v lunaparku, ktoré sa točia tak rýchlo, až vás odstredivá sila pritlačí k stene. Potom sa môj úsmev rozšíri ešte viac.

„Poznáš ten pocit, keď si na horskej dráhe a akoby sa ti prepadne žalúdok?“

Fallon rozžiarene prikývne a jemne vlnité vlasy jej padnú do tváre.

„Také to bolo.“ S blaženým povzdychom sa zosuniem na zadnom sedadle SUV.

Fallon si pritiahne kolená k hrudi a položí na ne bradu. „Vedela som, že sa Felixovi páčiš. Vedela som to,“ skonštatuje potichu. Netuším, či

preto, aby ju nepočula mama, alebo preto, lebo prirodzene rozpráva tichšie.

Môj žalúdok urobí kotrmelec a nedokážem sa ubrániť zachichotaniu. Dúfam, že sa mu páčim. No to, čo skutočne chcem, je, aby ma pozval na rande. Mohli by sme ísť do kina. Alebo sa prejsť po meste, držiac sa za ruky.

Na perách ešte stále cítim, ako na ne pritlačil tie svoje v tmavom šatníku v Owensovej pivnici. V tom šatníku sme boli sedem minút. Väčšinu času sme sa rozprávali. O Felixovom výlete na pobrežie počas jarých prázdnin a o mojom výlete do New Yorku. No potom sa odmlčal, naklonil sa ku mne a...

„Použil aj jazyk?“ šepne Fallon v tmavom SUV.

„Nie,“ zapištím a prudko sa posadím.

Stretnú sa nám pohľady a obe vyprskneme do smiechu.

Pani Colsonová na sekundu odtrhne pohľad z cesty a pozrie sa na nás v spätnom zrkadle. „Čo sa to tam vzadu deje?“

Tá otázka nás rozosmeje ešte viac. Chichoceme sa tak veľmi, až sa zvalím na Fallon, aj keď už ani neviem, na čom sa toľko smežeme. Fallon a ja máme svoj vlastný jazyk.

Dokonca aj zvuk nášho smiechu je iba náš. Vzhľadom na to, aké blízke sú si naše rodiny, je mi viac sestra než najlepšia priateľka.

Skutočnosť, že moja rodina nemá v Sparrow Falls žiadnych príbuzných, iba zvýšila dôležitosť rodiny Colsonovcov. Zblížili sme sa a vytvorili sme skupinu, ktorá sa stala našou rodinou, pričom sme spolu trávili Deň vďakyvzdania a Vianoce.

Keď nás rodičia pred šiestimi rokmi presťahovali z New Yorku do Sparrow Falls, moja malá sestra a ja sme z toho neboli nadšené. V meste sme mali svoje životy. Priateľov a školu. Presťahovať sa do mestečka s tritisíc obyvateľmi uprostred ničoho v Oregone bolo to posledné, po čom sme túžili.

Postupne som si ho však zamilovala. A Fallon na tom má obrovský podiel. Hoci je plachá, vďaka jej širokému priateľskému úsmevu a vďaka

tomu, ako každého prijme – dokonca aj nové dievča z New Yorku, na ktoré sa všetci pozerali trochu divne –, sme sa ľahko spriatelili. Bola tým najlepším v Sparrow Falls.

Felix Hernandez jej však so svojimi tmavohnedými vlasmi, opálenou pokožkou a hlbokými jantárovými očami mohol konkurovať. Iba pri pomyslení naňho pocítim na pokožke rastúcu horúčavu, akoby som práve vyšla von do horúceho letného dňa.

Fallon si túžobne povzdychne. „Pri mojich bratoch asi nikdy nezažijem prvý bozk.“

Súcitne sa na ňu usmejem, no neprotirečím jej. Fallon má troch starších bratov. Jedného pokrvného, Copelanda. Druhého adoptívneho, Shepada. A tretieho v pestúnskej starostlivosti, Tracea. Jej mama a babička Lolli vždy prijímú deti, ktoré potrebujú domov. Väčšina prišla a odišla, niektoré zostali iba na pár dní. Cope, Shep a Trace však zostanú natrvalo, čo vo Falloninom živote znamená priveľa prehnane ochranárskych bratov.

„Je tu niekto, koho by si chcela pobožkať?“ spýtam sa. Fallon si takéto pocity väčšinou necháva pre seba. Ostýchavosť jej bráni prehovoriť s väčšinou chalanov v našej triede.

Aj v tme vidím, ako jej sčervenejú líca. „Myslím, že nie. Väčšina chalanov v našom ročníku sú kreténi.“

Vyprsknem do smiechu. „Máš pravdu.“ Možno som si uchmatla jediného slušného.

Pani Colsonová zastaví, zatiahne ručnú brzdu a otočí sa k nám. „Prvá zastávka pre chichotavé dámy.“ Pozrie sa na mňa a na tvári sa jej rozleje vrelosť. „Som rada, že ste sa zabavili.“

Fallonina mama sa pre mňa za tie roky stala akoby druhou mamou a prisahala by som, že vie, že sa na tej párty niečo stalo. Mama radar. Cítim, ako mi červenejú líca, a usilujem sa neuhýbať pohľadom.

Fallon si zahryzne do spodnej pery, aby potlačila ďalší výbuch smiechu, a nakloní sa ku mne. „Zavolaj mi zajtra. Môžeme sa prejsť popri rieke a všetko mi povieš.“

„Hneď po raňajkách.“ Otec má slabosť pre nedeľné raňajky. Pripraví obrovské množstvo palacinek alebo vafli a niekedy, keď má náladu, dokonca francúzskych palacinek. Telefóny ani žiadne iné vyrušovanie nie je povolené. Je to čas pre rodinu.

Aj to bol jeden z dôvodov, prečo sme sa presťahovali do Sparrow Falls. Hoci mal významnú pracovnú pozíciu ako finančný poradca mnohých úspešných podnikateľov, nechcel, aby sme sa nechali vtiahnuť do toho sveta. Preto nás presťahoval sem. Konečne som sa na to nehnevla.

Fallon ma pevne objíme. „Som zvedavá, ako dnes zaspíš.“

Znova sa rozosmejem. „Pravdepodobne nezaspím.“

Odpnem si bezpečnostný pás, otvorím dvere a zvesím nohy z auta. „Ďakujem, že ste ma odviezli domov, pani Colsonová.“

„Kedykoľvek, Rhodes,“ odvetí a dvere môjho domu sa otvoria.

„Ďakujem, Nora,“ zvolá mama od dverí.

Pani Colsonová sa usmeje a zamáva jej. Vzhľadom na to, koľko času s Fallon trávime, zvykli si na takéto vzájomné vymieňanie detí. „Chceš ísť zajtra popoludní na jogu?“

„Iba ak sa potom zastavíme v pekárni,“ povie mama.

Pani Colsonová sa zasmee. „Vždy máš tie najlepšie nápady.“

Zoskočím a nohami v sandáloch dopadnem na štrk. Spln mesiaca osvetľuje dom v striebornom odtieni. Do starobylého domu vo viktoriánskom štýle sa mama zamilovala, keď tu s otcom boli na výlete. On, samozrejme, našiel spôsob, ako jej ho zaobstaráť. Vždy som bola trochu nesvoja z tejto stavby s oddeleným hosťovským domom, ktorá stojí na pozemku rozprestierajúcom sa na dobrých dvadsiatich akroch a s najbližšími susedmi sotva na dohľad. Je iná ako väčšina domov v Sparrow Falls. Centrum mesta je plné rozkošných stavieb v remeselnom štýle. Za hranicami mesta nájdete rozľahlé ranče.

Prakticky poskakujem po chodníku k domu a musím uznať, že je nádherný. So všetkými vežičkami vyzerá ako z rozprávky. Napriek svojej komplikovanej kráse nikdy nepôsobil chladne. Čiastočne je to

aj vďaka rozľahlým záhradám, ktoré mama neúnavne udržiava. Najmä však vďaka láske za jeho múrmi.

V momente, keď sa ocitnem na dosah ruky, mama si ma pritiahne do náručia. Silno ma objíma a kolíšeme sa sem a tam.

„Mama,“ zaprotestujem, no utlmí ma jej hruď.

„Nechaj ma užiť si túto chvíľu,“ namieta. „Moje dieťaťko bolo na svojej prvej párty s chlapcami a dievčatami. Než sa nazdám, budeš šoférovať, piť a odsťahuješ sa z domu.“

Zastonám. „Mám trinásť, nie tridsať.“

Pustí ma, pričom teatrálné zavzlyká a objíma ma okolo pliec. „Ani sa nenazdám a budeš mať.“

Len pokrútim hlavou. „Dovtedy nám zostáva nejaký čas. Dýchaj.“

Mama sa zasmieje. „Pokúsím sa. Poď. Urobila som kakao.“

Nezáleží na tom, že cez deň teplota už presahuje dvadsať stupňov, mamino horúce kakao si dám kedykoľvek. Pripravuje ho zo skutočného kakaového prášku zmiešaného s cukrom a ďalšími tajnými ingredienciami. Navyše, hoci sú dni v púšti centrálného Oregonu horúce, noci bývajú chladné.

„Marshmallows?“ spýtam sa s nádejou.

Zazubí sa na mňa. „Vyzerám ako idiot?“

„To rozhodne nie,“ odvetím s úsmevom.

Prechádzame cez vstupnú halu a chodbu smerom do kuchyne, pričom ma objíma okolo pliec. Z oboch strán nás obklopuje zložito vyrezávané drevo, ktoré slúži ako akýsi rám pre tapetu s rozprávkovým motívom. Táto chodba je domovom magického sveta víl s trblietavými krídlami.

Keď otec videl, aké tapety mama vybrala, iba pokrútil hlavou a zazubil sa. „Moje dievča to tu musí urobiť magické.“

Vojdeme do kuchyne, kde mi do nosa udrie jemná čokoládová vôňa. Mama ma konečne pustí. Vklíznem na stoličku pri širokom kuchynskom ostrovčeku a dlaňami objímam hrnček v štýle Alice v krajine zázrakov, ktorý má nepravidelný tvar a zvlnené uško.

Zavriem oči a usrknem si z kakaa. Na jazyku pocítim dokonale vyváženú chuť čokolády a cukru. „Najlepšie,“ zamumlem.

Otvorím oči a zbadám mamu, ako ma pozoruje. Skúmavým pohľadom mi prechádza po tvári, akoby ju vrstvu po vrstve odkrývala, aby zistila, čo sa za nimi ukrýva. Odrazu pocítim nutkanie ujsť do svojej izby. Potom začne rýchlo žmurkať a zaleskne sa jej v očiach. Prebehne mnou panika. „Mama?“

Zamáva si rukou pred tvárou. „To nič. Som iba dojatá. Moje malé dievčatko rastie.“

Panika sa vytratí a usmejem sa. „Bola to iba jedna párty.“

„Tvoja prvá,“ poznamená, pričom dlaňami objíma rovnaký hrnček. „Zažila si dnes večer nejaké ďalšie prvýkrát?“

Pocítim, ako mi tvár zaleje teplo, a rýchlo sklopím zrak k horúcemu kakau.

Mama položí ruku na tú moju. „Vieš, že so mnou sa vždy môžeš porozprávať. Aj ja som to zažila. Prvé párty, prvé lásky, prvé bozky...“

Zahryznem si do spodnej pery a potom to zo mňa všetko vyletí. „Felix ma pobozkal. Páči sa mi. Naozaj sa mi páči. Je milý a zlatý a vždy, keď som pri ňom, cítim sa, akoby som bola na jednej z tých lunaparkových atrakcií. No keď sme odchádzali, nič nepovedal. Čo ak sa mu nepáčim? Čo ak sa zle bozkávam? Čo keď...“

Mamin ľahký smiech preruší moju špirálu paniky. „Rho,“ osloví ma jemne.

Pozriem sa na ňu.

Hľadí na mňa orieškovohnedými očami, rovnakými, ako sú tie moje. „Bol by blázon, keby si sa mu nepáčila.“

Zvesím plecيا. „Si moja mama. Si zaujatá.“

„Máš pravdu. Som. No vidím, ako sa na teba pozerá, keď ťa vyzdvihujem zo školy. Páčiš sa mu.“

Niekde hlboko vo mne vzplanie nádej. „Naozaj?“

Usmeje sa. „Naozaj. Aj keď si nie som istá, ako sa v tejto veci cítim. Trinásť rokov je na priateľa málo.“

„V mojej triede má veľa dievčat priateľa,“ zaprotestujem.

Mama si povzdychne a stisne mi ruku. „Ak ťa pozve na rande, môžete ísť na skupinové. Žiadne rande vo dvojici.“

„Mami, no taaak.“

Venuje mi pohľad, ktorý jasne hovorí, že hádať sa je zbytočné. Povzdychnem si. „Fajn. Aj tak ma najskôr musí pozvať.“

Mama mi pustí ruku. „Pozve ťa. Daj mu čas.“

Dala by som čokoľvek za štipku jej sebedomia. Som však iba klbko nervov a nespočetného množstva emócií, ktoré nedokážem identifikovať. A tak len popíjam horúce kakao, zatiaľ čo mama sa vypytuje na párty. Našťastie tému Felix ďalej nerozvíja.

„A čo Fallon? Má niekoho vyhlíadaného?“ vyzvedá mama.

Zavrtím hlavou. Hoci pri mne je zábavná a uvoľnená, v skupine sa celkom uzatvára. Všetky svoje úžasné a výnimočné vlastnosti schová do ulity, ktorú si vytvorila, aby si od ľudí udržala odstup. „Ani veľmi nie.“

Mama poklope prstami po ostrovčeku. „Len sa uisti, že ju zahrnieš do vašich skupinových rande, aj keby nemala nikoho, s kým by chcela ísť.“

Zagúľam očami. „Ako keby som niekam chodila bez Fallon.“

Zasmeje sa, vezme naše hrnčeky a položí ich do drezu.

„Ako by som mohla zabudnúť?“

Keď sklíznem zo stoličky, znova ma objíme. „Nekonečne ťa ľúbim.“

„Ľúbim ťa nekonečno krát nekonečno.“

Usmeje sa do mojich tmavohnedých vlasov. „Nekonečno na druhú.“

Objímam ju tuhšie. „Nekonečno na nekonečnú.“

Zachechce sa a pustí ma. „Zdá sa, že si ma porazila. Tentoraz.“

Kráčame hore schodmi a mama za nami zhasína svetlá.

„Otec a Emilia už spia?“ spýtam sa cestou na druhé poschodie.

„Myslím, že Emilia je ešte hore. Otec spí už niekoľko hodín, veď vieš.“

Keďže väčšina otcových klientov je z východného pobrežia, zachoval si rovnaký režim. Vstáva a začína pracovať ešte pred východom slnka, ale tiež to znamená, že nás čaká, keď sa s Emiliou vrátíme zo školy.

Mama mi poklepe po nose. „Nechal ti novú knihu na posteli.“

Usmejem sa. Kým s mamou nás spája každoročné vysádzanie kvetinových záhrad, s otcom to vždy boli knihy. Stále nám nachádza nové dobrodružstvá, ktoré medzi stránkami dobrej knihy môžeme spoločne zažiť. Nedávno sme dočítali *Struny času* a vedela som, že pre nás hľadal ďalšie fiktívne dobrodružstvo. Nemôžem sa dočkať, až uvidím, čo vymyslel.

Keď prídem k mojej izbe, mama sa zastaví, aby mi vtisla bozk na čelo. „Čo by si si dala na raňajky? Môžem sa za teba prihovoriť u kuchára.“

Zahryznem si do spodnej pery. „Francúzske palacinky?“

„Ideš na to vo veľkom štýle.“

„Sú moje obľúbené.“

Ešte raz ma objíme. „Uvidíme, čo sa dá robiť. Sladké sny.“

„Aj tebe.“

Keď vojdem do svojej izby, zasiahne ma taká vlna únavy, až sa mi podlomia koléná. Pri pohľade na oblečenie rozhádzané po celej izbe sa strhnem. Predtým som zúfalo hľadala dokonalý outfit a zanechala som za sebou spúšť. Zajtra to upravem. Ak by som to neurobila, moje oblečenie má tendenciu miznúť – mamin trest za to, že sa oň nestarám. Prejdem do svojej kúpeľne, rýchlo si umyjem zuby a vkĺznem do pyžama s motívom slnečníc. Keď vychádzam z kúpeľne, zarazím sa. Emilia sedí na mojej posteli a drží jedno z tričiek, ktoré som zvažovala do večerného outfitu.

„Môžem si ho požičať?“ spýta sa s nádejou v hlase.

Moja malá sestra je len o rok mladšia, no vždy sa snaží brať mi veci a priateľíť sa s mojimi kamarátmi.

Zamračím sa. „Načo?“

Pokrčí plecami. „Neviem. Možno do The Pop?“

The Soda Pop je reštaurácia z päťdesiatych rokov, ktorú vďaka neskutočným hamburgerom a lahodným mliečnym kokteilom obľubujú ľudia všetkých vekových kategórií, no väčšina miestnych ju jednoducho nazýva The Pop.

„Na The Pop je to príliš elegantné,“ poznamenám a vlezím pod prikrývku.

Emilia stisne pery. „Nemala by som o tom, čo je príliš elegantné, rozhodovať ja?“

V hlave sa mi rozozvučia varovné zvony. Emilia je najtvrdohlavejšie dvanásťročné dievča, aké som kedy stretla, a ja som príliš vyčerpaná na to, aby som sa s ňou dnes večer hádala. „Vezmi si ho,“ privolím a natiahnem sa, aby som vypla lampičku.

Miestnosť stále slabo osvetľuje mesačný svit prenikajúci cez obrovské balkónové okná. Emilia sa ani nepohne.

Zastonám. „Čo sa deje, Em? Som unavená.“

„Máš priateľa?“ spýta sa po chvíli.

Prudko sa posadím. „Ty si nás s mamou špehovala?“

Emilia zatne zuby a zatvári sa vzdorovito. Ten výraz poznám až príliš dobre.

„Bola som smädná. Potrebovala som pohár vody.“

„Tak si mala prísť do kuchyne a naliať si ho ako normálny človek, a nie postávať na chodbe ako malá sliedička.“

Vyskočí z postele. „Nie som malá sliedička! Nerozprávali ste sa práve potichu.“

„Nevedeli sme, že si tam.“

Emilii sa na tvári mihne bolestivý výraz. „To je jedno. Aj tak nie som zvedavá na tvojho hlúpeho priateľa.“

Hodí tričko na dlážku, odkráča z izby a zabuchne za sebou dvere.

Zastonám a zvalím sa späť do vankúšov. Prekliate malé sestry. V bruchu pocítim záblesk viny ako malé bodajúce ihličky. Mala by som ísť za ňou. No som tak strašne unavená. Ráno to urovnám. Prinesiem jej tričko a jej oblúbený lesk na pery a všetko bude v poriadku. Práve teraz však potrebujem spánok.

Čosi ma zaštípe v nose, rozšíri sa dýchacími cestami a poštekli mi hrdlo. So zakašľaním otvorím oči. Zažmurkám do tmavej izby. Mesiac už nie je taký jasný, zakryli ho mračná. No aj pri slabšom osvetlení vidím, že niečo nie je v poriadku.

Vtom to začujem. Kvílenie alarmu. Znova sa rozkašľem a zamračím sa. Odrazu mi do nosa udrie zdroj intenzívneho zápachu.

Dym.

Rýchlo sa posadím a pokúsim sa zhodiť nohy z postele, no zamotali sa do prikrývky. Horná časť tela však pokračuje v pohybe a dlaniami tvrdo dopadnem na koberec vedľa postele. Jeho vlákna sa mi zarývajú do pokožky, zatiaľ čo sa snažím vymaniť zo zamotanej prikrývky a postaviť sa na nohy. Zasiahne ma ďalší záchvat kašľa a opäť klesnem na podlahu. Mysel' mi zaplavia obrazy hasiča, ktorý navštívil našu triedu v piatom ročníku. *Držte sa pri zemi. Ak je to možné, zakryte si ústa.*

Schmatnem kus oblečenia, ktorý spadol na zem – tričko, ktoré tam predtým hodila Emilia. *Emilia*. Tenkou látkou si prekryjem nos a ústa a začnem sa plaziť k dverám.

Emiliina izba je na opačnom konci chodby, bližšie k spálni našich rodičov. Keď sme sa pred šiestimi rokmi nasťahovali do tohto domu, bála sa. Bol taký odlišný od nášho bytu na Manhattane. Prvý mesiac mala nočné mory a nespala dobre, a tak si vybrala izbu vedľa našich rodičov namiesto izby vedľa tej mojej, ako pôvodne zamýšľali.

Dorazím k dverám a spomalím, keď sa mi v hlave mihne ďalší pokyn. *Ohmatajte kľučku dverí.* Zdvihnem ruku a jemne poklepkám po mosadznej kľučke. V momente, keď sa jej dotknem, pocítim teplo na dlani.

Prevalí sa mnou ďalšia vlna paniky a vženie mi slzy do očí. Netuším, čo mám robiť. Toto je jediná cesta von z mojej izby. A nemám ani telefón. Obaja rodičia boli zásadne proti tomu, aby som mala pevnú linku v izbe, nieto ešte vlastný mobil. A teraz som v pasci.

Silno si zahryznem do vnútornej strany líca. Pocítim kovovú pachut' krvi, no sotva si to všimnem. Spod dverí sa valí čoraz viac dymu. Dochádza mi čas.

„Mama!“ zvolám. „Otec!“ Nik však neodpovedá.

Možno sa dostali von. Možno je medzi nami niečo a nepočujú ma. Musím otvoriť dvere, aby som to zistila. Hryziem si boľavé miesto na vnútornej strane líca, tá bolesť ma udržiaa v strehu. Omotám si tričko okolo ruky a otočím kľučku. V momente, keď sa dvere otvoria, vyšľahnú proti mne plamene. Zaspätkujem a pridusene vykriknem, pričom sa znova rozkašlem. Plamene sa približujú v tanci, ktorý by bol nádherný, keby nebol taký desivý. Dym sa valí do izby ako monštrum z dávnych nočných môr.

Premôže ma strach a cúvam späť do izby, až kým chrbtom narazím do steny. Dym mi ukrutne zvierá plúca. Von. Musím sa dostať von.

Rukami hmatkám po stene. Zložité drevené obloženie ustupuje oknám. Potkýnam sa a padám, až kým nenarazím na kľučku francúzskych dvier, ktoré vedú na balkón.

Keď sa mi ich na tretí pokus konečne podarí otvoriť, do tváre ma udrie prudký závan čerstvého vzduchu a ešte viac sa rozkašlem. Vytiahnem sa na rímsu, pričom cítim, ako mi drevené obloženie odiera kolená cez tenkú látku pyžama.

Zovriem drevené tyče zábradlia, zatiaľ čo plamene za mnou horia jasnejšie. Je tu také teplo, až mám pocit, akoby mi praskala koža.

Rozhliadnem sa okolo seba, hľadajúc únikovú cestu, pomoc. Nič nenachádzam. Musím iba dúfať, že sused z diaľky zbadal plamene a zavolať pomoc, no nemôžem sa na to spoliehať. Je hlboká noc.

Pozriem sa na zem a pokúsim sa odhadnúť vzdialenosť dopadu. Myslím, že pád ma nezabije, istotne si však zlomím nejaké kosti. Stále lepšie, ako uhoriť zaživa.

Otočím hlavu doprava a zbadám odkvapovú rúru. Vyzerá starozitne, rovnako ako zvyšok domu. S námahou vstanem, prejdem k nej a priložím ruku na jej povrch. Je teplá, ale nie horúca. Možno by som sa po nej mohla zošmyknúť dolu.

Zvnútra sa ozve ohlušujúci výbuch, ktorý ma takmer odhodí cez zábradlie.

Teraz. Musím konať hneď.

Prehodím jednu nohu cez zábradlie, pričom si nedovoľujem dívať sa dole, potom druhú. Preleziem k odkvapovej rúre a chytím sa tak silno, ako dokážem. Ocelové svorky ju držia pevne pripevnenú k domu a súčasne mi poskytujú oporu pre nohy.

Na chvíľu pevne zavriem oči a presuniem sa na rúru. Z miest, kde sa mi kov zarýva do bosých nôh, vystreľuje ostrá bolesť, no ignorujem ju.

Čo najpevnejšie zvierajúc rúru sa spustím trochu nižšie, až kým pod prstami na nohách ucítim ďalšiu kovovú svorku. Z domu sa ozýva praskot a vrčanie, akoby bol oheň živá, dýchajúca bytosť. Možno aj je. Pomaly zliezam dole, zatiaľ čo rúra je čoraz teplejšia a strach mi zvierá žalúdok. Dostanem sa bližšie k zemi, no nie dosť blízko na to, aby som zoskočila. Po tvári mi stekajú potoky slz. Priala by som si, aby tu bol otec. On by vedel, čo robiť. O problémoch sme sa vždy rozprávali dookola, až kým sme spoločne našli riešenie. Teraz tu však nie je. A nechcem ani len pomyslieť na to, čo to znamená.

Na okamih sa zdá, že oheň stíchol – hrozivé ticho, ktoré som mala rozpoznať ako predzvesť toho najhoršieho. Ozve sa sotva počuteľné pískanie a odrazu zo všetkých strán vyšľahnú plamene.

Obklopa ma ako ohnivá prikrývka a pevne ma zovrú v agónii. Keby ma nepohltila bolesť, uvedomila by som si, že padám. Potom, vďaka bohu, nastane už len blažená tma.

Prvá kapitola

Rhodes

VEK: DVADSAŤSEDEM ROKOV

Moje SUV poskakuje po štrkovej ceste a pri obzvlášť nepríjemnej nerovnosti mi náraz bolestivo otrasie chrbticou. Do svojho pomyselného zoznamu pridávam opravu príjazdovej cesty. Obsahuje už najmenej dvesto položiek, tá jedna navyše ma nezabije.

Od silného zvierania volantu ma už začínajú bolieť kĺby na prstoch. Prinútim sa zovretie uvoľniť. Presuniem ruky a všimnem si vlhké škvrny, ktoré zostali na volante od mojich dlaní. Tie malé vlhké šmuhy prebudia hnev niekde hlboko v mojom vnútri.

Za túto emóciu som vďačná. Je omnoho lepšia ako strach a úzkosť, ktoré vo mne vírili celé týždne, keď som si balila veci z chalupy v meste. Tentoraz nezlyhám. Už nie.

Zhlboka sa nadýchnem a spomalím, aby som sa ľahšie vyhla výmomom. Ak sa zameriam výlučne na cestu, možno ma neprepadne panika. Aspoň teraz nie.

Predstavím si, že som v akejsi hre. Ako dlho dokážem udržať auto stabilné na tejto rozbitej ceste? Darilo sa mi celkom dobre, no cesta sa napokon predsa len skončí a vyústi do akéhosi provizórneho parkoviska.

Zastavím, no nezdvihnem zrak. Namiesto toho sa sústredím na svoju vďačnosť. Za úžasne chutný koláčik s kúskami čokolády, ktorý som si dala na raňajky. Za to, ako východ slnka vymaloval hory dúhovými farbami. Za esemesku od Fallon, v ktorej mi napísala, že to zvládnem. Za to, že dýcham.

Sústredím sa na dýchanie. Nádych na tri, výdych na tri. Počítanie ho udržiava rovnomerné, ako matematická rovnica, ktorá ma zachráni pred zrak zatemňujúcim panickým atakom.

Nádych. Dva. Tri.

Zdvihnem zrak o pár centimetrov.

Výdych. Dva. Tri.

Pohľadom spočiniem na obrovskom kvetinovom záhone. Kedysi hýril farbami. Bol plný penstemonov, kosatcov a rebríčka. Teraz je všetko... mŕtve. Ako moja mama. Otec. Emilia. A istým spôsobom aj ja. To, aká som bola vtedy, zomrelo spolu s nimi kvôli starým elektrickým káblom v ešte staršom dome. V dome, ktorý bol kedysi plný života a lásky, no posledných štrnásť rokov je už iba napoly zhorený.

Teraz som konečne pripravená zmeniť to. Vrátiť mu život. A možno, len možno, na tej ceste nájdem niektoré kúsky seba, ktoré v tú noc zomreli.

Otvorím dvere a vykĺznem z auta. Ťažké topánky dopadnú na štrk a prinútim sa zdvihnúť pohľad. Hore, ešte vyššie... Tam je.

Odrazu mi vyschne v ústach. Pokúsím sa naprázdno prehltnúť, no všetko sa akosi zasekne. Pocítim pálenie v očiach a začnem počítať.

Nádych. Dva. Tri.

Výdych. Dva. Tri.

Už teraz to zvládam lepšie ako naposledy. Asi po tridsiatich sekundách sa ma zmocnil záchvat paniky – taký intenzívny, že som potrebovala niekoľko dní na to, aby som sa spamätala.

To však bolo pred rokom. Za ten čas sa toho veľa zmenilo. Som odvažnejšia. Silnejšia.

Už som si prešla peklom. Dokážem získať späť miesto, ktoré kedysi

uchovávalo moje najšťastnejšie spomienky. Nie. Miesto, ktoré ich stále ukrýva. Musím ich len vydolovať z trosiek.

V pozadí naďalej počítam. Pravidelné raz, dva, tri udržiava moju paniku na uzde, zatiaľ čo si obzerám stavbu pred sebou. Jedna strana historického viktoriánskeho domu vyzerá úplne normálne, akoby sa nič nezvyčajné nestalo. No z druhej strany ho tvoria iba trosky a ruiny.

Požiar vypukol na juhovýchodnom rohu domu, niekde medzi rodičovskou spálňou a Emiliinou izbou. Nemali šancu. Jediným vykúpením bolo to, že dym sa k nim dostal omnoho skôr ako oheň.

Rukou vkĺznem pod tričko a prstami si prechádzam po zjazvenej koži na boku – po jedinom dôkaze, že tá nočná mora sa skutočne stala. Dôkaze všetkého, čím som si prešla.

Požiar. Pád. Mesiac strávený v nemocnici, kde mi jedinú skutočnú útechu poskytla Fallon. Jeden z našich susedov ako zázrakom vstal uprostred noci, aby vypustil svoje nové šteniatko do záhrady, a v diaľke uvidel plamene. Dorazil ku mne ako prvý, no hasiči a záchranári prišli hneď za ním, uhasili požiar a zachránili zvyšné dve tretiny domu.

Nič z toho si nepamätám. Bola som v bezvedomí a nič som necítila. Otupenosť však netrvala dlho. Aj napriek silným liekom, ktoré mi podávali lekári na jiske, som celé týždne prežívala agóniu. Fyzické aspekty boli iba špičkou ľadovca.

Moja teta prišla, samozrejme, ihneď, no keď zistila, že nebude mať prístup k majetku, ktorý po sebe rodičia zanechali, odrazu nemala dostatok energie ani prostriedkov na to, aby sa postarala o trinásťročnú dievča. Nikoho iného som nemala. A tak mi sociálna pracovníčka v sterilnej nemocničnej izbe oznámila, že sa stanem zverencom štátu.

Vtedy som neplakala, duševná otupenosť sa vrátila. Nechala som sa ovládnuť fyzickou bolesťou a znášala som mučivé hodiny rehabilitácie a terapie. Držala som sa zubami-nechtami, aby ma celkom nepohltila bolesť v srdci. Keďže som nevedela, čo so mnou bude, potrebovala som byť necitlivá. Potrebovala som to, keď som počula, ako si šepkajú o mojich popáleninách a o zosnulej rodine.